

1

De slaapkamer bevond zich op de tweede verdieping en keek uit op de tuin in het midden van het plein. Beide schuiframen stonden open en de gordijnen bewogen licht in de warme bries. Vanuit de aangrenzende badkamer klonk het geluid van klotsend water en Julia's toonloze geneurie.

De grijze askegel van Cecils sigaret viel uit elkaar op de zijden bedsprei. Geërgerd veegde hij de as weg, die op het kleedje naast het bed viel. De tabaksgeur vermengde zich op aangename wijze met de muskusachtige geur van het schaalte potpourri dat Julia op haar kaptafel had neergezet om een zekere mufheid in de kamer te maskeren.

Ondanks het feit dat dit herenhuis in Belgravia betere tijden had gekend, was het niet te vergelijken met de deprimerende serviceflat waar Cecil Ainsworth nu verplicht woonde. Het huis van de familie Ainsworth was twee jaar geleden verkocht en de volledige opbrengst was in dat vervloekte hotel gepompt. Cecil voelde een scherpe steek van jaloezie toen hij om zich heen keek, maar die verdrong hij snel weer. Hij was hier toch maar mooi, in de echtelijke slaapkamer. Het heiligdom.

Het was in feite Julia's slaapkamer. Julia's huis. Andrew, haar man, kwam hier al jaren niet meer. Hij was liever op hun landgoed in Yorkshire en vermeed Londen zo veel mogelijk, hoewel Cecil het interessant vond dat Julia niet alle sporen van mannelijke aanwezigheid had verwijderd: de ingelijste jachtaferelen en *Vanity Fair*-karikaturen, de gecapitonneerde lederen stoel die eerder in een tijdschrift voor beeldende kunsten leek thuis te horen, en het lelijke elektrische kacheltje dat voor de open

haard op een stapeltje stenen stond.

Misschien had ze nog herinneringen aan Andrews aanwezigheid nodig terwijl ze haar leven in Londen leidde, dacht Cecil. Misschien was het huwelijk minder een schijnvertoning dan mensen zeiden.

De deur klikte en Julia kwam in een wolk van stoom de badkamer uit. Ze droeg een witte badjas en had een witte handdoek om haar hoofd gewikkeld. Cecil keek als betoverd toe terwijl ze naar de met chintz bedekte chaise longue tegenover het bed schreed. Met een zucht ging ze zitten en sloeg ze haar lange, nog steeds welgevormde benen over elkaar.

Hun ogen ontmoetten elkaar en er verscheen een glimlach om Julia's lippen. 'Je ligt er comfortabel bij,' zei ze.

'Het is een comfortabel bed.' Cecil klopte op de lege plek naast hem. 'Waarom kom je er niet weer bij liggen?'

Ze wendde haar blik af en verbrak de betovering. 'Ik heb wat dingen te doen. Als je iets wilt eten zul je het zelf moeten pakken. Ik heb de bedienden vanmiddag vrij gegeven.'

'Wat aardig van je.'

Julia trok een wenkbrauw op. 'Je kent me. Ik ben de goedheid zelve.'

Ongeduldig, alsof ze het al eerder van plan was geweest, stond ze op en schoof ze de gordijnen met een gedecideerd gebaar open. Het ochtendlicht viel meedogenloos op haar onopgemaakte gezicht en toonde de lijnen op haar voorhoofd en de donkere kringen onder haar ogen. Als je Julia zo zag zou je nooit denken dat haar schoonheid vroeger alom werd bejubeld. Ze was te mager geworden en haar huid, die ooit stralend was, had een vale teint. Maar Cecile voelde zich aangetrokken tot de herinnering aan hoe ze vroeger was, en toen hij haar de afgelopen zomer in Portofino zag – waar hij haar had uitgenodigd om haar dochter Rose en zijn zoon Lucian aan elkaar te koppelen – verbijsterde het hem hoe

diep en hardnekkig die herinnering in hem verankerd zat.

Bella was natuurlijk een heel ander verhaal – langer, met meer rondingen; maar nu helaas buiten bereik, misschien wel voor altijd.

Cecil verbaasde zich soms over de vanzelfsprekende intimiteit die er altijd tussen Julia en hem bestond. Hij schreef het toe aan het feit dat ze elkaar al zo lang kenden, meer dan twintig jaar.

Er waren destijds tientallen mannen verliefd op haar en in de weekeinden wemelde het in de salon van haar ouderlijk huis altijd van de aanbidders. Julia plaagde hen en speelde hen tegen elkaar uit, wat haar een zekere reputatie had bezorgd. Gaandeweg was de belangstelling afgenomen en op haar zesentwintigste was ze nog steeds niet getrouwd. Maar toen was Andrew opgedoken en hij had haar gered.

Vanwege ingewikkelde familieomstandigheden was Cecil nooit een mededinger geweest. Maar dat had hem destijds niets kunnen schelen en nu nog steeds niet. De vrijblijvende relatie die ze jarenlang hadden gehad – totdat hij er door zijn huwelijk met Bella toe was gedwongen er een eind aan te maken – beviel hun veel beter. Cecil was ervan overtuigd dat bijna elk huwelijk een onderstroom van bedrog had. Maar tussen Julia en hem bestond er alleen eerlijkheid en duidelijkheid. Cecil wist hoe hard en kil Julia kon zijn en stemde zijn verwachtingen daarop af. Julia op haar beurt voelde zich aangetrokken tot de deugniet in hem, de opportunist, de proleet. Cecil hoefde zich tegenover Julia nooit te verontschuldigen, want dat deed zij wel voor hem.

Zodra hij met hangende pootjes uit Italië was teruggekeerd had Cecil contact opgenomen met Julia, zogenaamd om het aanstaande huwelijk van Lucian en Rose te bespreken, maar in werkelijkheid met het slinkse voornemen om hun lichamelijke relatie nieuw leven in te blazen. In Portofino had Julia erop gezinnspeeld dat ze welwillend tegenover een dergelijk voorstel stond.

En Cecil was altijd trots geweest op zijn talent om hints op te pikken.

In eerste instantie hadden ze elkaar getroffen op informele, maar zorgvuldig geplande bijeenkomsten waarvoor ze beiden waren uitgenodigd. Daarna hadden ze een paar keer een hotelkamer genomen, maar daar had Julia altijd iets op aan te merken gehad. Cecil vermoedde dat dat kwam doordat ze bang was voor ontdekking, hoe klein dat risico ook was, en het bleek trouwens veel aangenamer om de liefde hier in huis te bedrijven.

Wie had gedacht dat behoedzaamheid zo'n goed afrodisiacum was?

De eerste keer, tijdens een van hun geheime hotelbezoekjes, had Cecil Julia een dramatisch en onvolledig verslag gegeven van zijn huwelijksproblemen. Volgens zijn versie hadden Bella en haar aanbidder Henry veel meer gedaan dan alleen brieven uitwisselen. Bella had dat zo goed als toegegeven, zei hij, wat de reden was dat Cecil – hij was er niet trots op, maar het was gebeurd – zijn hand had opgeheven alsof hij haar wilde slaan.

Natuurlijk, had hij er snel aan toegevoegd, had hij dat niet gedaan. Wat voor soort man sloeg zijn vrouw? Maar Cecil met opgeheven hand voor zich zien staan moest Bella op een idee hebben gebracht, want de volgende keer dat hij haar zag had ze een nare blauwe plek op haar wang en een kapotte lip. Hij kon alleen maar aannemen dat ze, nou ja, tegen een deur aan was gelopen...

'... of ze heeft zichzelf geslagen,' had Julia, die naakt naast hem lag, gesuggereerd. 'Ik heb gelezen dat zulke dingen gebeuren. Sommige vrouwen zijn tot alles in staat.'

'Dat is waar,' had Cecil beaamd, hoewel hij zich terwijl hij het zei sterker dan anders bewust was van het duiveltje op zijn schouder.

Hij had Bella niet meer gezien en ook geen echt contact met een van zijn kinderen gehad sinds de bruiloft van Lucian en Rose afgelopen februari. Voor zover hij wist ging het goed met het ge-

trouwde stel. Alice was teruggekeerd naar Italië om haar moeder te helpen met het bestieren van het hotel – de ondankbaarste, uitputtendste taak die je maar kon bedenken.

De preutse en bekrompen Alice leek zich een soort professioneel weduwschap te hebben aangemeten. Niet het lot dat Cecil voor zijn dochter voor ogen had gehad. Ze had hem zo nu en dan een brief geschreven, dat moest hij toegeven, waarin ze onder andere vertelde over Bella's plan om de spelonkachtige kelder-ruimten van het hotel om te bouwen tot een kuuroord.

Die openbaring had hem geërgerd, niet alleen omdat kuuroorden deel uitmaakten van de moderne onzin waar Bella altijd zo dol op was geweest, maar ook omdat ze – daar was hij van overtuigd – een manier waren om meer geld in het laatje te brengen. Het was om razend van te worden dat hij daar niet was nu Bella was gestuit op iets wat zijn vriend Geoffrey, de bankier, een goudmijntje noemde.

Terwijl hij lag te mijmeren kleepte Julia zich aan. Cecil richtte zich weer op het heden en keek toe terwijl zijn minnares snel en efficiënt de knoopjes van haar blouse dichtmaakte. Toen ze klaar was kwam ze op de rand van het bed zitten en ze keek hem aandachtig aan met haar bruine ogen.

‘Moet je echt roken?’ vroeg ze.

‘Dat moet ik echt.’

‘Je ruikt naar asbak.’ Julia wendde zich even af. Toen ze zich weer terugdraaide glimlachte ze, een glimlach met een zekere mate van venijn onder het oppervlak die op Cecil gericht was. ‘Dat vergat ik je nog te vertellen. Ik had een interessant gesprek met die nieuwe dienstmeid die Rose en Lucian hebben aangenomen. Edith, of hoe ze ook heet. Die met dat vreselijke haar.’

‘O ja?’

‘Lucian heeft haar gevraagd een koffer in te pakken voor Italië. Eentje maar. Voor hem.’

Cecil fronste. 'Is hij van plan om in zijn eentje naar Portofino te gaan? Zonder zijn nieuwe vrouw?'

'Blijkbaar.'

'Wanneer?'

'Binnenkort, heb ik begrepen.'

'Heb je Rose gesproken?' vroeg hij droog.

'Natuurlijk. Ze gaf toe dat Lucian naar Italië ging. Ze zei dat ze zich niet lekker genoeg voelt om mee te gaan.'

'In welk opzicht niet lekker?'

'O, het gebruikelijke.' Julia wuifde afwerend met haar hand. 'Zenuwen. Hoofdpijn. Misselijkheid, dat is nieuw.'

'Je hebt het er voor de bruiloft niet over gehad dat Rose zo... ziekelijk was.'

Julia wierp hem een van haar Medusablikken toe. 'Mijn dochter is niet ziekelijk.'

Cecil bedacht opeens iets. 'Misselijkheid, zei je. Je weet wat dat betekent.'

'Ik weet wat het kán betekenen. Maar ik vrees dat dat in dit geval niet opgaat.'

Cecil was geschokt door Julia's opgewekte toon. 'Hoe kun je daar zo zeker van zijn?'

Ze lachte afwerend. 'Cecil, ze slapen in aparte slaapkamers. En dat doen ze al sinds de bruiloft.'

'Wie heeft je dat verteld?'

'Edith.'

'Maar dat is belachelijk.'

'Het is in elk geval funest.'

Cecil voelde de vreemde instinctieve drang om de mannelijkheid van zijn zoon te verdedigen. 'Dat ze niet samen op een kamer slapen wil nog niet zeggen dat ze niet... je weet wel. Bella en ik sliepen ook niet altijd in dezelfde kamer.'

'Niet?' Julia trok een veelbetekenende wenkbrauw op.

‘Hou toch op. Je gaat me toch niet vertellen dat Andrew en jij nog wel een slaapkamer met elkaar delen?’

‘Ja, in feite wel. Wanneer ik in Yorkshire ben.’

Cecil nam een lange haal van zijn sigaret. ‘Je bent sinds de bruiloft niet meer in Yorkshire geweest.’

Julia’s toon werd hard en ijsig bij die woorden. ‘Als je het echt wilt weten, dat deel van ons huwelijk is altijd bijzonder aangenaam geweest.’ Ze stond op. ‘En ik meende het serieus. Het huwelijk van Rose en Lucian moet slagen.’

Zo ging het wel vaker met Julia. Een luchtig, roddelachtig gesprek kon plotseling omslaan en prikkelbaar en onaangenaam worden. Bovendien stoorde Cecil zich aan de gedachte dat ze nog steeds intiem met Andrew was, niet omdat hij in dat opzicht jaloers op Andrew was, maar omdat het op een of andere manier vernederend was om niet intiem met zijn eigen vrouw te kunnen zijn; zoals de zaken er nu voor stonden, zou Bella hem nooit meer bij haar in de buurt laten komen.

Hij voelde dat hij chagrijnig werd en vroeg zich af wat hij kon doen om zijn goede humeur terug te krijgen. De beste manier, besloot hij, was zijn stem bijzonder diep en liefkozend te laten klinken en voor te stellen om in het Savoy te gaan lunchen.

‘Ik heb trek in duivelse niertjes,’ verkondigde hij. ‘Ga je mee? Dan kunnen we daarna naar de bioscoop gaan om Ivor Novello in *The Lodger* te zien.’

Maar Julia reageerde geschokt. ‘Het Savoy? Werkelijk, Cecil. Ik wil niet dat heel Londen van ons afweet. En wat die duivelse niertjes betreft’ – ze trok haar neus op – ‘dat is voer voor het plebs.’ Ze controleerde haar make-up in het spiegeltje van haar poederdoos en zocht toen haar spullen bij elkaar. ‘Je laat jezelf wel uit, hè? Je moet hier uiterlijk om vier uur weg zijn.’

Lucian hinkte over de Old Brompton Road, onderweg naar huis van het architectenbureau waar hij als leerling had gewerkt. Zijn gewonde been speelde hem vandaag parten. Er was geen peil op te trekken waarom het de ene dag pijn deed en andere dagen niet. Hij had allerlei theorieën gehoord en verworpen over luchtdruk, extreme kou, extreme hitte... In feite wist niemand precies hoe het zat.

Het was laat in de middag en zo zonnig en windstil dat het een optimist ervan zou kunnen overtuigen dat de zomer was gearriveerd. Toen hij langs een patisserie liep besloot hij in een opwelling een paar gebakjes te kopen, in de hoop dat Rose ze lekker zou vinden.

Als ze de lekkernijen zag, als hij ze voor haar neus zette, dan zou ze er misschien eentje opeten. Misschien.

Het was zijn moeders idee geweest om stage te gaan lopen bij het bureau in Bayswater. Zelfs de manier waarop het kantoor was ingericht bezorgde hem het gevoel dat hij weer op school zat: zes tekentafels achter elkaar, drie aan elke kant, met een gigantische klok aan de muur erboven. Architectuur had in eerste instantie zijn interesse gewekt door wat het vakgebied vertegenwoordigde: de verbintenis tussen kunst en de fundamentele menselijke behoefte aan fatsoenlijke huisvesting. Maar er was bij Shipman & Colville geen ruimte om innovatief te zijn. Je deed wat je werd opgedragen, hoe saai en kleurloos het ook was.

Lucians hoofdtaak bijvoorbeeld was helpen met het ontwerpen van een appartementencomplex in Shepherd's Bush. Huisvesting voor de armen. Volgens de hoofdarchitect, zijn baas, waren de ontwerpen 'in de stijl van Sir Christopher Wren', maar daar was Lucian het niet mee eens. Ondanks de versieringen in rococostijl waren de flats grauw en somber, niet het soort appartementen waar iemand graag zou willen wonen. Het enige vernieuwende eraan was dat ze allemaal een eigen badkamer hadden, en daar

zag Lucian het nut wel van in. Hij was dagenlang bezig geweest met uitdokteren hoeveel ruimte er van de ontvangsthal en de zitkamer kon worden afgesnoept om de badkamers groter te kunnen maken.

Hij had gehoopt wat opbouwende kritiek te zullen krijgen voordat zijn stageperiode vandaag eindigde, maar die kwam niet. In plaats daarvan stond de dag in het teken van een meningsverschil, dat verrassend fel verliep, over de vraag of er een oorlogsmonument in de centrale hal moest komen.

Als voormalig soldaat had Lucian gemengde gevoelens over gedenktekens. Maar niet zo gemengd als zijn gevoelens over het saaie, ouderwetse Shipman & Colville. Hij had in tijdschriften over de internationale stijl gelezen en gedroomd over glazen wanden en glad stucwerk. Waarom konden architecten die nieuwe stijlen niet toepassen bij het ontwerpen van huizen voor gewone mensen? Waarom werd er met materialen uit het verleden gebouwd voor de toekomst? Het sloeg nergens op.

Belangrijker was de vraag waarom hij een architect probeerde te zijn terwijl hij diep in zijn hart kunstschilder wilde zijn.

Hij had in elk geval goed zijn best gedaan, dacht Lucian. Zijn praktijkbegeleider leek tevreden met zijn werk en had erop gehint dat er een plekje voor hem in het bedrijf zou zijn, mocht hij terug willen komen. Maar hoewel dat in zekere zin geruststellend was – het was een goede, degelijke baan waar hij trots op kon zijn, een baan waarin hij zijn niet onaanzienlijke talenten ten volste zou kunnen benutten – was hij vooral enthousiast over het vooruitzicht om vrij te zijn. Niet om meer tijd met Rose te kunnen doorbrengen, gaf hij met een huivering van wroeging aan zichzelf toe, maar om weer te kunnen reizen. Om terug te keren naar Italië en zich op zijn schilderwerk te storten. Om zijn moeder en Alice te zien. En Constance...

Na een bocht in de weg kwam het huis in zicht dat Rose en hij

als onderdeel van hun huwelijksovereenkomst hadden gekregen. Het was een comfortabele victoriaanse villa met vier slaapkamers – een op zolder voor het dienstmeisje – en een badkamer en toilet ineen. Vier jaar geleden was het huis geheel gerenoveerd en van elektriciteit voorzien, maar Rose durfde de lampen niet aan te doen uit angst voor brand en stond erop om een olielamp mee naar bed te nemen.

Al met al had Lucian het gevoel dat het huis meer was dan hij verdiende. Maar hij had zich de laatste tijd ook vreemd gevoeld en meer dan gewoonlijk de neiging om de eenzaamheid op te zoeken. Hij genoot van het moment vlak nadat Edith zich had teruggetrokken voor de nacht en Rose naar bed was gegaan, wanneer hij het gevoel had dat hij het hele huis voor zich alleen had. Hoewel, daar kon hij ongeveer een halfuur van genieten, waarna het knopje om ging en hij op een stoel neerplofte, bevangen door een gevoel van wanhoop dat zo sterk was dat hij nog nauwelijks kon ademen.

Rose op haar beurt leek verloren, overweldigd door haar nieuwe status als getrouwde vrouw die het leven van een volwassene leidde in haar eigen huis. Lucian wist niet precies wat ze de hele dag deed wanneer hij er niet was. Voor zover hij wist ging ze niet winkelen of bij mensen op bezoek. Ze las niet. Als ze nog op was wanneer hij thuiskwam van het werk, had ze er moeite mee om rustig te gaan zitten. Ze at soms een paar hapjes soep met hem, waarna ze doelloos en fronsend door de kamer zwierf alsof ze op zoek was naar iets waarvan ze niet meer wist waar ze het had neergelegd.

Lucian bleef even op de stoep staan en haalde diep adem. Daarna deed hij de voordeur open en ging naar binnen. Na zijn overjas te hebben uitgetrokken en op de kapstok te hebben gehangen zette hij de zak met gebakjes op het gangtafeltje. Hij voelde zich stom omdat hij er geld aan had verspild. Misschien wilde Edith ze hebben.

Het nieuwe dienstmeisje was nog in huis. Ze was begin dertig, klein en mollig met muisachtig bruin haar dat in een scheve boblijn was geknipt. Julia had haar gevonden en er sterk op aangedrongen dat ze haar zouden aannemen. Misschien had dat Lucian achterdochtig gemaakt. Die vrouw kon heel goed doen alsof ze ontzettend meegaand was, maar hij had gezien hoe haar gezicht veranderde wanneer ze dacht dat niemand haar zag. Dan schoten haar kraallogjes in het rond, op zoek naar aanwijzingen. En wanneer je haar iets vertelde, was ze nooit tevreden met het antwoord en bleef ze altijd doorvragen, alsof ze overal alles van wilde weten.

Ze kwam de trap af lopen en Lucian zag dat haar blik op de zak met gebakjes viel. ‘O, sir. Ik was net klaar met inpakken.’

‘Dank je, Edith.’

‘Zijn acht overhemden voldoende? Mrs Ainsworth zei dat u een maand weg zou blijven...’

‘Dat klopt.’

‘... maar als het langer is, hebt u er misschien meer nodig?’

Lucian verzekerde haar dat hij niet langer dan een maand zou wegblijven, hoewel hij in werkelijkheid geen idee had.

Als kok haalde Edith het niet bij Betty. De eetlust verging Lucian toen ze het avondeten met hem doornam: een lekker stukje gekookt rundvlees, met syllabub als dessert. Hij hoorde de quasi-achteloze toon in haar stem toen ze vroeg: ‘En zal Mrs Ainsworth vanavond beneden dineren?’

Lucian zei dat hij het niet wist. Hij had nog niet de kans gehad het haar te vragen.

‘Het is toch jammer dat u niet samen eet op uw laatste avond in Londen.’

Was dat een hint dat zij, Edith, wel voor Rose wilde invallen? Dat ze haar plek tegenover hem aan tafel wilde innemen?

‘Het is niet anders,’ zei Lucian met een glimlach. ‘En neem vooral die gebakjes mee wanneer je weggaat. Ik heb ze van een

collega gekregen, maar wij zijn allebei niet zo dol op dat soort gebak.'

Edith keek verward. Ha, dacht hij. Daar heb ik je.

Met een zware tred liep Lucian de trap op. De deur van de grote slaapkamer was dicht. Hij klopte twee keer voordat hij hem opendeed en bleef even op de drempel staan voordat hij over de met tapijten bezaaide vloer naar het bed liep waar Rose op lag. De lucht smaakte muf en bedompt. Iele lichtstraaltjes drongen langs de randen van de stijf dichtgetrokken fluwelen gordijnen naar binnen.

Lucian ging op de rand van het bed zitten en keek naar zijn vrouw. Ze leunde met haar armen langs haar lichaam tegen haar kussens. Een groot satijnen oogmasker bedekte de bovenste helft van haar gezicht. Haar lange dikke haar, dat Edith waarschijnlijk voor haar had geborsteld voordat ze ging liggen, lag als een stralenkrans uitgewaaierd rond haar gezicht. In het schemerlicht leek ze op een stenen gedenkbeeld op een graftombe.

'Rose?' Hij stak zijn hand uit en raakte haar wang aan.

Geschrokken veerde ze op. 'Wie is daar? Lucian?'

'Ja.'

'Ik wil je wel aankijken,' zei ze zwakjes, 'maar het kleinste beetje licht is al ondraaglijk voor me.'

'Ik begrijp het,' zei Lucian, hoewel hij er steeds minder van begreep. Datzelfde gold voor alle artsen die Rose de afgelopen maanden hadden onderzocht. Hun diagnose was steeds hetzelfde en kwam frustrerend vaag op Lucian over: neurasthenie of 'zenuwzwakte'. Lichamelijk mankeerde ze niets, verklaarden ze. De ernstige migraineaanvallen die Rose een paar keer per week teisterden maakten deel uit van een onderliggende aandoening. Ze hadden bedrust voorgeschreven en capsules met iets wat Veronal heette en blijkbaar zeer geschikt was voor het verlichten van spanningen en het bevorderen van slaap. Het probleem was